

STEP 42 | FOOTSTEPS, TRACES, SCARS

with lenke Kastelein. Curated in close dialogue with Vasiliki Sifostratoudaki.

- *first there was a longing* -

I wanted to travel light.

Arrive with nothing and leave empty handed.

Of course, it is not like starting from tabula rasa – a white page – an emptiness.

I bear the inscription of my long-forgotten ancestors – my gestures, my rituals, my language.

What are the scars in my body, the traces in my soul, the map that I walked into my mind and carry within me, wherever I go?

Going with whatever comes my way. Empty-handed is not without leaving a trace nor being untouched;

I experience traces – listen to them, sense them, inside and out.

Where do memories dwell? – is it not the encounter with the place where we are and the things in it that evoke our memories? We are systems within systems. Embodied experience, intertwined. Living archives.

THING, THINGS; things keep us company. Tools, objects, natural things, phenomena. They make us understand this world – move around in it (bring me here). We – humans – are of course alive, and differentiate living things from dead matter – although we know we “human beings” can turn other (human) beings into worthless things (the other, the enemy, the stranger).

We are living beings until we are corpses; dust to dust.

As long as I call your name, you are being. (What happens to our memories after we are gone?)

Could we consider a river a living thing? What is the agency of a river? Or the sea?

Phenomena are things, but not all things are phenomena.

Things like light, shadow, voice, noise, resonance, space and being.

Being is a thing. (I did bring things after all – things like questions, curiosity, thoughts about things etc.)

What if we let things thing? Have a conversation without names? Without interpretations?

Let Things Be Things. Let Things Be.

BEING HERE at Yellow Brick; being curious about the origin of Yellow Brick and its archive of things.

About the surroundings. Walking to Podoniftis river. A crack in the soil of the earth –

an undercurrent – here are the scars, the traces – what do they reveal?

Finding my way in a foreign language, drifting on maps and in the old textile factory area across the railway – finding immigrant stories brought from Anatolia; of lemons, socks and time. How do we move in time?

The floor of Yellow Brick is a map. I touch the cracks with my bare feet, testimonial of ancient tremblings of the earth. There is something down under - the rocky soil, I try to reach beyond, underneath. I move along the cracks in the floor as rivers of time, zooming out, becoming a bird, or an astronaut.

SILENCE. I remember... inscribed anxieties... blueprints from long forgotten ancestors.

Being alone – sensing silence – maybe the ear is also a voice. Moving to another city, a stranger – finding one's way walking, reading roads, drifting, getting lost...

(Nikos Doulos guided me: let your way find you.)

Empty space – I am moving – my skin, touched by air and touching the air – intra-action, intertwined

body, a dance in no man's land. I Listen. Antenna – I listen to my voice resonating in Yellow Brick's Space – the walls becoming ears – can the voice be an ear?

VOICE, CHORUS, LAMENT. THALASSA. The sound of our voices makes us an inseparable part of space and we may find ourselves at home in the universe. Through our voices, beyond language, we merge in polyphonic resonance.

What we all share is an undercurrent of loss, being at the mercy of the gods, as our ancestors would say, leaving the inner-sea of our mother's womb to move into this world drifting, to become water in the river and then: the Sea! The Sky! The Sun! The Stars!

STEP 42 | FOOTSTEPS, TRACES, SCARS

με την **Ienke Kastelein**. Επιμέλεια Βασιλική Σηφοστρατουδάκη σε στενο διάλογο με τη καλλιτέχνη.

Πρώτα υπήρχε μια λαχτάρα ...

Ήθελα να ταξιδέψω ελαφριά.

Να φτάσω χωρίς τίποτα και να φύγω με άδεια χέρια.

Φυσικά, δεν μοιάζει σαν να ξεκινάς με *tabula rasa* - μια λευκή σελίδα - ένα κενό.

Κουβαλάω την επιγραφή των προγόνων μου που έχουν ξεχαστεί από καιρό - τις χειρονομίες μου, τις τελετουργίες μου, τη γλώσσα μου.

Ποια είναι τα σημάδια στο σώμα μου, τα ίχνη στην ψυχή μου, ο χάρτης που περπάτησα στο μυαλό μου και κουβαλάω μέσα μου, όπου κι αν πάω;

Πηγαίνοντας με ό,τι έρχεται στο δρόμο μου. Να έχω άδεια χέρια δεν είναι λες και δεν αφήνω ίχνη, ούτε μένω ανέγγιχτη - βιώνω τα ίχνη - τα ακούω, τα αισθάνομαι, μέσα και έξω. Πού κατοικούν οι αναμνήσεις; Δεν είναι η συνάντησή με τον τόπο όπου βρισκόμαστε και τα πράγματα σε αυτόν που προκαλούν τις αναμνήσεις μας; Είμαστε συστήματα μέσα σε συστήματα. Ενσώματες εμπειρίες, αλληλένδετες. Ζωντανά αρχεία.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ, ΠΡΑΓΜΑΤΑ - τα πράγματα μας κρατούν συντροφιά. Εργαλεία, αντικείμενα, φυσικά πράγματα, φαινόμενα. Μας κάνουν να καταλαβαίνουμε αυτόν τον κόσμο - να κινούμαστε σε αυτόν (φέρε με εδώ). Εμείς - οι άνθρωποι - είμαστε βέβαιοι ζωντανόι και διαφοροποιούμε τα ζωντανά πράγματα από τη νεκρή ύλη - αν και ξέρουμε ότι εμείς οι «άνθρωποι» μπορούμε να μετατρέψουμε άλλα (ανθρώπινα) όντα σε άχρηστα πράγματα (τον άλλο, τον εχθρό, τον ξένο).

Είμαστε ζωντανά όντα μέχρι να γίνουμε πτώματα - σκόνη στο χώμα.

Όσο φωνάζω το όνομά σου, είσαι ον. (Τι συμβαίνει με τις αναμνήσεις μας αφού φύγουμε από τη ζωή;)

Θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε ένα ποτάμι ζωντανό πράγμα; Ποια είναι η δράση ενός ποταμού; Ή της θάλασσας;

Τα φαινόμενα είναι πράγματα, αλλά δεν είναι όλα τα πράγματα φαινόμενα. Πράγματα όπως το φως, η σκιά, η φωνή, ο θόρυβος, ο συντονισμός, ο χώρος και η ύπαρξη.

Η ύπαρξη είναι ένα πράγμα. (Τελικά έφερα πράγματα - πράγματα όπως οι ερωτήσεις, η περιέργεια, οι σκέψεις για τα πράγματα κ.λπ.) Τι θα γινόταν αν αφήναμε τα πράγματα να είναι πράγματα; Να κάνουμε μια συζήτηση χωρίς ονόματα; Χωρίς ερμηνείες;

Να αφήσουμε τα πράγματα να είναι πράγματα. Να αφήσουμε τα πράγματα απλά να είναι.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ στο Yellow Brick - περίεργοι για την προέλευση του Yellow Brick και αυτού του αρχείου πραγμάτων. Σχετικά με το περιβάλλον. Περπατώντας προς τον ποταμό Ποδονίφτη. Μια ρωγμή στο χώμα της γης - ένα υπόγειο ρεύμα - εδώ είναι τα σημάδια, τα ίχνη - τι αποκαλύπτουν;

Βρίσκοντας το δρόμο μου σε μια ξένη γλώσσα, παρασυρόμενη σε χάρτες και στην περιοχή του παλιού εργοστασίου υφαντουργίας απέναντι από το σιδηρόδρομο - βρίσκοντας ιστορίες μεταναστών που έφεραν από την Ανατολία - για τα λεμόνια, τις κάλτσες και το χρόνο. Πώς κινούμαστε στο χρόνο;

Το πάτωμα του Yellow Brick είναι ένας χάρτης. Αγγίζω τις ρωγμές με τα γυμνά μου πόδια, μαρτυρία των αρχαίων δονήσεων της γης. Υπάρχει κάτι κάτω από το βραχώδες έδαφος, προσπαθώ να φτάσω πέρα από αυτό, κάτω από αυτό. Κινούμαι κατά μήκος των ρωγμών του δαπέδου σαν ποτάμια του χρόνου, μεγεθύνοντας, γίνομαι πουλί ή αστροναύτης.

ΣΙΩΠΗ. Θυμάμαι... εγγεγραμμένες ανησυχίες... σχέδια από προγόνους που έχουν ξεχαστεί από καιρό.

Όντας μόνη - αισθανόμενη τη σιωπή - ίσως το αυτί να είναι επίσης μια φωνή. Να μετακομίσω σε μια άλλη πόλη, ξένη - να βρίσκω το δρόμο μου περπατώντας, διαβάζοντας δρόμους, παρασυρόμενη, χαμένη...

(Ο Νίκος Δούλος με καθοδήγησε: ο δρόμος σου θα σε βρει).

Άδειος χώρος - κινούμαι - το δέρμα μου, αγγιγμένο απ' τον αέρα αγγίζει τον αέρα - ενδο-δράση, αλληλένδετο σώμα, ένας χορός στο πουθενά. Ακούω. Κεραία - ακούω τη φωνή μου να αντηχεί στο χώρο του Yellow Brick's Space - οι τοίχοι γίνονται αυτιά - μπορεί η φωνή να είναι αυτί;

ΦΩΝΗ, ΧΟΡΟΣ, ΘΡΗΝΟΣ. ΘΑΛΑΣΣΑ. Ο ήχος της φωνής μας, μας κάνει αναπόσπαστο κομμάτι του χώρου και το σύμπαν γίνεται το σπίτι μας. Μέσα από τις φωνές μας, πέρα από τη γλώσσα, συγχωνεύομαστε σε πολυφωνική αντήχηση.

Αυτό που όλοι μοιραζόμαστε είναι ένα υπόγειο ρεύμα απώλειας, το να είμαστε στο έλεος των θεών, όπως θα έλεγαν οι πρόγονοί μας, αφήνοντας την εσωτερική θάλασσα της μήτρας της μητέρας μας για να μετακινηθούμε σε αυτόν τον κόσμο παρασυρόμενοι, για να γίνουμε νερό στο ποτάμι και μετά:

η Θάλασσα! Ο Ουρανός! Ο Ήλιος! Τα Αστέρια!

OPEN DOORS

26 Απριλίου/ April 2024 18:30 -22:00,
 Performance *Do-Ing-No-Thing (The Thing of Being)*
 Performers:
 lenke Kastelein (EN) & Daphne Koufopanou Burt (GR)
 27 Απριλίου/ April 2024 18:30 -20:00